

[Baunsgaard.]

ikke kan blive det før i sidste øjeblik, hvis en engelsk optagelse bliver muliggjort — igen et af de punkter, hvor man må sige at usikkerheden er meget stor.

Videre er der det nye politiske problem, som følger af den franske holdning i NATO-politikken. Det er jo muligt — det er vel næsten sandsynligt — at Frankrigs enegang i NATO-politikken vil komme til at påvirke hele den politiske udvikling i fællesmarkedet. Og der er i hvert fald grund til ved en bedømmelse af mulighederne for at kunne forvente en ny udvikling at understrege, at forholdet mellem Frankrig og England også, når det drejer sig om fællesmarkedet, kan blive særdeles stærkt påvirket af udviklingen i NATO-politikken. Det er jo muligt, at den totale uvidenhed, vi i dag må erkende at have om, hvorvidt der overhovedet er sket nogen ændring i Frankrig i retning af en mildnelse over for problemet om Englands optagelse, i allerhøjeste grad kan føre til, at Frankrig låser sig endnu stærkere fast, hvis NATO-politikken fører til en forstærkelse, en udvidelse, af kløften mellem England og Frankrig.

Endelig er der jo Englands generelle problem omkring en accept af landbrugspolitikken. Heller ikke her har vi så forfærdelig meget at bygge vore forventninger på. Jeg tror, at hvis man ser alle disse forhold i sammenhæng, må man sige, at det vist er særdeles forståeligt, at de engelske forbehold over for mulighederne for en hurtigere acceleration af markedspolitikken må være meget tågede, men jeg tror på den anden side, at selv om forbeholdene er tågede, skal vi stadig betragte dem som en politisk realitet.

Hvad endelig angår Kennedyrunden, må man desværre sige, at de, der har næret optimistiske forventninger — de har måske været få, men nogen har vel næret optimistiske forventninger til Kennedyrunden — er blevet skuffet. Jeg er glad for, at den højtærede udenrigsminister giver udtryk for, at man ikke totalt skal afskrive

resultater af Kennedyrunden. Det tror jeg heller ikke man skal, men jeg tror også, det er meget realistisk, når udenrigsministeren gør opmærksom på, at — havde jeg nær sagt — vi som sædvanlig må se i øjnene, at dér, hvor problemerne vil melde sig, er på landbrugsfronten, og at det også vil komme til at gøre sig gældende i Kennedyrunden. Her er der måske grund til at minde om, at hvis der overhovedet — hvad man kan tvivle om — eksisterer nogen mulighed for at accelerere resultater i Kennedyrunden på landbrugsområdet, er et af de lande, der kunne medvirke hertil, måske Danmark.

Sidst vi havde en debat omkring vore markedsproblemer her i folketinget, gjorde jeg opmærksom på, at det måtte anses for tvivlsomt, om det danske landbrugs fastholdelse af importbeskyttelsespolitikken er en klog holdning. Jeg synes ikke, der er sket noget, som har undergravet denne tvivl. Jeg synes tværtimod, der er al mulig grund til igen at sætte et spørgsmålstegn ved, om det er klogt af Danmark, når man tænker på, hvor enormt et behov vi har for forståelse for vore landbrugsproblemer hos snart sagt alle andre lande, at opretholde denne stilling, som vi jo må erkende ikke er helt i overensstemmelse med de vilkår, der ellers gælder for international landbrugspolitik. Jeg tror, det er virkelig nødvendigt for os at vurdere, om den danske holdning i dette spørgsmål er så klog, som nogle synes at mene.

Jeg vil også gerne sige, at når man taler om landbrugspolitik i international forstand, er det ikke bare det danske landbrugs problemer, men jordbrugsproblemerne i det hele taget, og der har jo ligesom været svage antydninger af, at Danmark måske kunne give en modereret indrømmelse ved at give indrømmelse på gartneri- og frugtområdet. Jeg tror ikke, det ville være klogt at skulle disse problemer ad. Jeg tror ikke, det ville være klogt ud fra en indenrigspolitisk vurdering, for det ville med en vis ret skabe en følelse hos gartnerne af, at når man ikke kunne få landbruget til at gå med,